

Sygn. akt I C 465/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2016r.

Sąd Rejonowy w Gdyni, Wydział I Cywilny

w składzie

Przewodniczący: SSR Adrianna Gołuńska-Łupina

Protokolant: st. sek. sąd. I. G.

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2016 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa G. V. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko M. S. i B. P.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. kosztami postępowania obciąża powoda, uznając je za uiszczone w całości w zakresie kosztów sądowych;

Sygnatura akt: I C 465/16

UZASADNIENIE

Powód G. V. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł pozew przeciwko B. P. i M. S. domagając się od każdego pozwanych zapłaty po połowie kwoty 11.218,20 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kwoty 9.109,40 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że D. S. (1) zawarła w dniu 24 września 2008r. z poprzednikiem prawnym powoda (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. umowę o kredyt gotówkowy nr (...) \ (...). Kredytobiorca nie spłacił zaciągniętego wobec banku zobowiązania, zaś w dniu 6 czerwca 2009r. zmarł. Spadek po zmarłej nabyli pozwani w udziałach po 1/2 każdy. Na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 16 listopada 2010r. powód nabył wierzytelność wynikającą z ww. umowy kredytu. W niniejszej sprawie powód dochodzi zapłaty niespłaconego kapitału kredytu w wysokości 11.218,20 zł oraz odsetek umownych skapitalizowanych do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu, według stopy procentowej w wysokości odpowiadającej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, w kwocie 9.109,40 zł. Powód domaga się zapłaty dalszych odsetek umownych od kapitału kredytu, w wysokości wynikającej z umowy kredytu, a od skapitalizowanych odsetek domaga się dalszych odsetek w wysokości ustawowej.

(pозew k. 2-3)

W dniu 25 września 2014r. w sprawie o sygnaturze akt I Nc 1135/14 Sąd Rejonowy w Gdyni wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając powództwo w całości.

(nakaz zapłaty k. 40)

Kurator ustawiony dla nieznanych z miejsca pobytu pozwanych podniósł zarzut przedawnienia i wniósł o oddalenie powództwa.

(pismo procesowe kuratora k. 119, protokół rozprawy z dnia 15 września 2016r. k. 120)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 września 2008r. D. S. (2) zawarła z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. umowę o kredyt gotówkowy nr (...) \ (...). Na mocy przedmiotowej umowy bank udzielił D. S. (2) kredytu w wysokości 13.465,55 zł na warunkach określonych w umowie i Regulaminie Kredytu Gotówkowego. Spłata kredytu miała nastąpić w 48 ratach w okresie od 3 listopada 2008r. do 3 października 2012r. Oprocentowanie kredytu było zmienne i jego wysokość na dzień zawarcia umowy wynosiło 21,46 % w stosunku rocznym.

(dowód: umowa o kredyt gotówkowy nr (...) \ (...) k. 7-8)

W dniu 6 czerwca 2009r. D. S. (2) zmarła. Postanowieniem z dnia 17 sierpnia 2011r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt VII Ns 2208/10 Sąd Rejonowy w Gdyni stwierdził, że spadek po zmarłej D. S. (2) na podstawie ustawy nabyli jej synowie M. S. i B. P. w udziałach po 1/2 części spadku wprost.

(dowód: postanowienie z dnia 17 sierpnia 2011r. k. 77 akt sprawy o sygnaturze VII Ns 2208/10 Sądu Rejonowego w Gdyni)

Na mocy umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 16 listopada 2010r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zbył na rzecz powoda G. V. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wierzytelność wynikającą z ww. umowy o kredyt gotówkowy.

(dowód: wyciąg z umowy przelewu wierzytelności z dnia 16 listopada 2010r. k. 4-6)

Kwota niespłaconego kapitału kredytu wynosi 11.218,20 zł, zaś skapitalizowane na dzień poprzedzający wniesienie pozwu odsetki umowne wynoszą 9.109,40 zł.

(dowód: wyciągi z ksiąg rachunkowych powoda k. 11-12)

Pismem z dnia 8 lutego 2013r. powód wezwał pozwanych do zapłaty kwoty 15.073,54 zł w terminie do dnia 15 lutego 2013r.

(dowód: wezwania do zapłaty k. 13-14)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez powoda oraz znajdujących się w aktach Sądu Rejonowego w Gdyni o sygnaturze VII Ns 2208/10. W ocenie Sądu dokumenty prywatne w postaci kopii umowy kredytu, wyciągu z umowy przelewu wierzytelności czy korespondencji stron są autentyczne i wiarygodne, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności tych dokumentów, prawdziwości twierzeń w nich zawartych, ani też żadna ze stron nie zaprzeczyła, że osoby podpisane pod tymi dokumentami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych. Nadto, z podobnych względów za w pełni wiarygodny należało uznać dokument urzędowy w postaci postanowienia Sądu Rejonowego w Gdyni w przedmiocie stwierdzenia nabycia spadku.

Przechodząc do szczegółowych rozważań, podkreślić należy, iż w niniejszej sprawie powód swoje roszczenia wywodził z umowy przelewu zawartej z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W., której przedmiotem była przysługująca w stosunku do pozwanych wierzytelność wynikająca z umowy kredytu. W tym stanie rzeczy podstawę prawną roszczenia powoda stanowiły przepisy art. 69 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe (tekst jednolity

Dz.U.2015.128) w zw. z art. 509 k.c. Zgodnie z treścią art. 69 ust. 1 Prawa bankowego przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Natomiast, jak stanowi art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Powództwo nie zasługiwało jednak na uwzględnienie. Zważyć bowiem należy, iż kurator ustanowiony dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanych podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powoda, który zasługiwał na uwzględnienie. Zgodnie z treścią art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. W wyroku z dnia 2 kwietnia 2008r. w sprawie o sygnaturze akt III CSK 302/07, OSN 2009 Nr B, poz. 37 Sąd Najwyższy wskazał, że „do zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia przewidzianego w art. 118 k.c. nie jest wymagane, aby obie strony stosunku prawnego, z którego wywodzi się roszczenie majątkowe, prowadziły działalność gospodarczą. Wystarczy, że działalność gospodarczą prowadzi tylko strona dochodząca roszczenia, które wiąże się z tą działalnością”. Bez wątplenia przedmiotowe roszczenie związane jest z prowadzeniem działalności gospodarczej przez poprzednika prawnego powoda (banku), jak i powoda, który w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zajmuje się nabywaniem wierzytelności. Stąd też należało przyjąć trzyletni termin przedawnienia dla roszczenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania, a wynikającego z umowy kredytu. Według przepisu art. 120 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jak stanowi art. 120 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Podkreślić należy, iż w niniejszej sprawie powód domagał się spłaty całego kapitału kredytu w wysokości 11.218,20 zł, mimo że termin spłaty ostatniej raty kredytu mijał dopiero w dniu 3 października 2012r. Bez wątplenia zatem, wymagalność roszczenia powód wiąże z chwilą śmierci kredytobiorcy (co też wynika z wyliczenia dochodzonych w niniejszej sprawie odsetek umownych). Takie stanowisko zdaje się być uzasadnione w świetle przepisu art. 922 § 1 k.c., zgodnie z którym prawa i obowiązki majątkowe zmarłego przechodzą z chwilą jego śmierci na jedną lub kilka osób. Skoro zatem śmierć kredytobiorcy nastąpiła w dniu 6 czerwca 2009r., co wynika z treści postanowienia Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 17 sierpnia 2011r., a pozew w niniejszej sprawie został wniesiony do Sądu dopiero w dniu 11 sierpnia 2014r. to uznać należało, że w chwili wniesienia pozwu roszczenie powoda było już przedawnione. Poza roszczeniem o zapłatę kapitału kredytu, powództwo należało oddalić także z uwagi na przedawnienie roszczenia w zakresie odsetek. W orzecznictwie utrwalone jest bowiem stanowisko, że roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (por. wyrok SN z dnia 26 stycznia 2005 r., III CZP 42/04, OSNC 2005/9/149; orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 lutego 2003 r., I ACa 846/02, LEX nr 83739).

Zważyć należy, iż w toku niniejszego postępowania strona powodowa nie wykazała, że doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia, czy też zawieszenia biegu tego terminu. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Z treści pozwu oraz kolejnych pism procesowych nie wynika, że powód i jego poprzednik prawny (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. podejmowali jakiegokolwiek czynności zmierzające do zaspokojenia przysługującego im roszczenia, a bez wątplenia ciężar wykazania tych okoliczności spoczywał na stronie powodowej zgodnie z art. 6 k.c. Jednocześnie należy podkreślić, że sprzedaż wierzytelności nie ma wpływu na bieg terminu przedawnienia ani też na skuteczność czy możliwość sprzedaży wierzytelności. W konsekwencji data nabycia przez powoda wierzytelności jest bez znaczenia dla oceny biegu terminu przedawnienia.

Mając zatem na uwadze podniesione powyżej okoliczności – na mocy art. 118 k.c. – powództwo należało oddalić jako przedawnione.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 k.p.c. i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania obciążył nimi powoda jako stronę przegrywającą niniejszą sprawę w całości, jednocześnie uznając te koszty za uiszczone.